

AHMEDABAD UTÁN A MOSOGATÁS

Mikor megláttalak, egyből eszembe jutottál
Te vagy az, aki az örvénylő órákat hozza, mutatók nélkül.

Amíg nem láttalak, elfelejtettelek.

Egy izzadtvörös bárpult két oldalán találkoztunk újra
pár év múlva. Végtelen pillanat.
Belélnéztél és megérintettél ahogy a
hullóbarna platánlevél a lepke árnyát.

Akkor eszembe jutott minden.
Ahogy sok száz évvel azelőtt
együtt lovagoltunk át a kietlen köves pusztán Ahmedabad után
Te, az udvari költő s én, kit a szultán száz közül a legjobban szeretett.

Fehér köpenyed lobogott a sivatagi szélben
Csadorom hollófodrai szakadtak az égre
Arcunkat a menekülés márvánnyá cserzette
Lovaink patáját sok-sok múlás-hangya ette
Oly soká tartott a perzselt köveken át a vágta
Hogy túros lett a derék lovak háta
Messze voltunk már a városfaltól, palotától
Megálltunk hát
A szétrobbanó ég alatt a szűkülő repedt földre léptünk
s kérlelhetetlen csókodon át a lelkem
beléd szédült.

Most meg a mosogatás.
A koccanó borospoharak -
megannyi kényes kocsmakellék
tisztul a kezem alatt.
Te mögém lépsz:
Segíthetek? -
Tested meleget áraszt
lényed átjáró